

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. M.**, zast. Mgr. Dimitrijem Pavlenkem, advokátem se sídlem v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 76, proti žalovanému: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice**, Nám. Míru 55, Valdice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013, o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2013 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl stížnost žalobce proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Valdice ze dne 10. 12. 2013, kterým byl žalobci dle ust. § 46 odst. 3 písm. g) zák. č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, (dále jen zákon o výkonu trestu), uložen kázeňský trest spočívající v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů. Kázeňské provinění žalobce mělo spočívat v tom, že na cele, na které byl umístěn spolu se dvěma dalšími odsouzenými, byl dozorci při výkonu služby nalezen aktivní mobilní telefon značky Samsung. Žalobce se měl kázeňského provinění dopustit tím, že nejméně v jednom případě přechovával předmět, který by

mohl být použit k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, ačkoli je to zakázáno.

Žalobce se žalobou ze dne 10. 1. 2014 doručenou krajskému soudu dne 13. 1. 2014 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.). V žalobě, a stejně tak i v následně doručených podáních žalobu doplňujících, se žalobce velmi podrobně věnoval popisu incidentu, který posléze vyústil v jeho kázeňské potrestání. Přesně zachytil popis skutku, který je mu kladen za vinu a obsah odůvodnění tak, jak byl zaznamenán v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Stejně skutečnosti žalobce popsal ve vztahu ke kázeňskému potrestání spoluvězně M. T.

Namítl, že byl potrestán s odkazem na ust. § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, ačkoli mobilní telefon nebyl žalobce, nýbrž spoluvězně T., tudíž jej žalobce nemohl přechovávat. Dle přesvědčení žalobce se na jeho případ mělo vztahovat ust. § 28 odst. 2 písm. j) zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Přesto byl potrestán za stejný kázeňský přestupek jako T. včetně druhu a výše trestu. Žalovaný tedy jednání žalobce nesprávně podřadil pod zákonné ustanovení.

V rozhodnutí není dle žalobce přesně zachycen popis skutku (kdo je vlastníkem mobilního telefonu, kdo jej dal žalobci pod deku apod.), zatímco v rozhodnutí spoluvězně T. ano. Tvrdil, že dozorce Š. nemohl věrohodně popsat situaci bezprostředně po otevření cely, neboť do ní vstupoval jako druhý, za dozorcem P., který je vzrůstem natolik mohutný, že tělem zakryl vchod do cely.

Dále žalovanému vytýkal, že při rozhodování o stížnosti proti uloženému kázeňskému trestu pochybil nedodržením lhůty obsažené v ust. § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Žalobce si podal stížnost dne 10. 12. 2013, přičemž o ní bylo rozhodnuto teprve 19. 12. 2013. Navíc ve věci rozhodovala zástupkyně vedoucího oddělení výkonu trestu M. M., ale v rozhodnutí uvedena není, přičemž podpis na rozhodnutí je dle přesvědčení žalobce její.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné z důvodů nesprávné kvalifikace jednání, které je mu kladeno za vinu, dále pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Proto se domáhá jeho zrušení.

Na výzvu krajského soudu se k žalobě vyjádřil žalovaný a to v obsáhlém stanovisku s datem 14. 2. 2014. Nejprve téměř doslovně zaznamenal průběh řízení o kázeňském trestu včetně rozhodnutí o žalobcem podané stížnosti, tedy přesně ocitoval veškeré podklady, které jsou součástí správního spisu.

Dále objasnil okolnosti, ke kterým došlo 10. 12. 2013, tedy v den, kdy bylo žalobci oznámeno a doručeno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Odkázal na úřední záznam npor. Mgr. K. – M. ze dne 16. 12. 2013, v němž jsou

popsány skutečnosti, ke kterým došlo v souvislosti s podáním stížnosti žalobce. Žalovaný odkazem na tento úřední záznam vysvětlil, proč považoval stížnost žalobce za včasnou. Pro rozhodnutí soudu jsou tato fakta nadbytečná, slouží toliko na dokreslení a objasnění jedné z námitek žalobce. Podstatné je, že žalovaný na jeho stížnost pohlížel jako na stížnost uplatněnou v zákonné lhůtě (§ 52 odst. 1 zákona o výkonu trestu) a o stížnosti následně rozhodl ve lhůtě uvedené v ust. § 52 odst. 3 téhož zákona. Ke skutku samotnému zdůraznil zjištěné rozpory v přednesech žalobce a odsouzeného M. T., který se nepochybně snažil žalobci pomoci a zbavit jej viny tím, že se plně doznal k držení mobilního telefonu. Žalobce nicméně telefon ukrýval na své posteli pod dekou, tedy se aktivně podílel na jeho přechovávání.

Žalovaný následně odkázal na konkrétní ustanovení zákona o výkonu trestu, konkrétně na ust. § 28 odst. 3 písm. b), § 46, § 47, § 52 a § 76. Rovněž zmínil § 58, § 60 a 61 vyhl. č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody. Připomněl, že v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase, a proto na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. Vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatečně přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy s vymezeným skutkem a poučení o oprávněném prostředku včetně data a podpisu oprávněné osoby. V řízení o stížnosti pak byla ředitelem věznice celá věc přezkoumána v rozsahu podané stížnosti, rovněž i toto rozhodnutí je řádně odůvodněno a obsahuje zákonem požadované náležitosti. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 19. 12. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno (míněno rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu).

Ze správního spisu krajský soud ověřil tyto skutečnosti.

Ke stěžejní události, od které se následně odvíjelo kázeňské potrestání žalobce, došlo dne 8. 12. 2013. Žalobce byl spolu s dalším spoluvězněm M. T. na „vycházkovém dvoře“. Po návratu na celu, kterou spolu se jmenovanými sdílel ještě odsouzený L. Z., byli odsouzení podrobeni cílené kontrole ze strany pracovníků vězeňské služby, neboť přístroj ke zjišťování mobilního signálu Mobifinder opakovaně signalizoval přítomnost mobilního telefonu. Dozorci prap. P. a prap. Š. našli na cele pod přikrývkou na lůžku žalobce mobilní telefon. Odsouzený Tůma potvrdil, že telefon včetně následně nalezeného dalšího příslušenství donesl na celu on sám. Příslušenství k mobilnímu telefonu bylo nalezeno ve skříňce odsouzeného T. Žalobci a stejně tak i odsouzenému

T. byl podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu udělen kázeňský trest spočívající „v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů“.

V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 10. 12. 2013 je skutek, kladený žalobci za vinu, popsán takto. „Dne 8. 12. 2013 při kontrole ubytovny D v 17.00 hod. detekoval přístroj Mobifinder, před celou č. 207, aktivní signál mobilního telefonu. Za asistence dozorce prap. Š. V. otevřel dozorce prap. P. J. celové dveře. Při vstupu na celu odsouzený M. P. sedící na posteli, prudce schoval ruku pod deku, dozorce P. J. deku odkryl a objevil dotykový telefon zn. Samsung.“

Ods. P. M. svým zaviněným jednáním **porušil ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb.** a to tím, že nejméně v jednom případě přechovával předmět, který by mohl být použit k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, ačkoliv je to zakázáno.“

V odůvodnění rozhodnutí je zachyceno vyjádření žalobce, který toliko konstatoval, že k věci nemá co říci, neboť je telefon odsouzeného T. a ten mu ho dal na postel. Dále se v odůvodnění opakuje způsob nálezu mobilního telefonu s poznámkou, že žalobce musel o jeho existenci minimálně vědět. Závěrem správní orgán prvního stupně uvedl následující. „Při řešení kázeňského přestupku bylo přihlédnuto ke všem známým okolnostem, za kterých byl přestupek spáchán. Při rozhodování o druhu a výši kázeňského trestu byla zohledněna závažnost zaviněného porušení, přihlédnuto bylo i k dosavadnímu chování odsouzeného po dobu výkonu trestu odnětí svobody a jeho přístupu k plnění programu zacházení.“

Žalovaný při rozhodování o kázeňském přestupku žalobce dále vycházel ze záznamu o výpovědi svědka prap. V. Š. ze dne 8. 12. 2013, který uvedl, že po otevření dveří do cely viděl žalobce sedícího na posteli, který prudce schoval ruku pod deku. Po odkrytí deky prap. Pěnička objevil mobilní telefon.

Součástí správního spisu jsou rovněž tři úřední záznamy o podaném vysvětlení sepsané dne 10. 12. 2013, které zachycují vysvětlení žalobce a jeho dvou spoluvězňů, M. T. a L. Z.

Z vysvětlení žalobce se v zásadě potvrzují skutečnosti, které již krajský soud zaznamenal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce nicméně ještě upřesnil, že před vstupem dozorců do cely seděl na jeho posteli odsouzený T. a hrál si s mobilním telefonem. Vůči T. žalobce pouze konstatoval, „že to bude průser“. Po otevření cely dozorcí nejprve vyzvali odsouzeného Z., aby šel na chodbu, tam provedli jeho prohlídku a teprve poté prohlédli celu a našli na posteli žalobce pod dekou mobilní telefon.

Odsouzený T. uvedl, že mobilní telefon včetně příslušenství, které uložil do své skříňky, našel na vycházkovém dvoře. Po návratu z vycházky ověřil, že je telefon aktivní a má předplacenou kartu. Seděl na posteli žalobce a připojil se nalezeným mobilem na internet. Po vstupu dozorců do cely zazmatkoval, telefon

-5-

vhodil žalobci pod jeho deku a šel si sednout na svoji postel. Dozorci nejprve hledali telefon u odsouzeného Z., teprve posléze jej objevili na posteli žalobce.

Z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému T., které je rovněž součástí správního spisu, vyplývá, že i tomuto byl uložen kázeňský trest spočívající v celodenním umístění do uzavřeného oddělení na 20 dnů, neboť dotýčný porušil ust. § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Popis skutku se v úvodu shoduje s popisem skutku u žalobce. Navíc je ovšem doplněno, že v osobní skříňce odsouzeného T. byla nalezena náhradní baterie k mobilnímu telefonu, přičemž se odsouzený přiznal k vlastnictví jak mobilního telefonu, tak náhradní baterie. Proti uloženému trestu si odsouzený T. stížnost nepodal.

Odsouzený Z. ve svém vysvětlení uvedl, že po vstupu dozorců na celu se probudil, dozorci šli přímo k němu, ptali se, „kde to má“. Poté byl odveden na chodbu, kde ho prohledali. Dva dozorci se vrátili na celu, přičemž dozorce K. nadzvedl deku na posteli žalobce a něco pod ní našel. Odsouzený T. mu posléze sdělil, že mobilní telefon našel na vycházkovém dvoře a pod deku žalobce jej ve zmatku vložil on sám.

Z výše popsaného je zjevné, že popis zachycující situaci bezprostředně po vstupu dozorců na celu učiněný odsouzenými se liší od popisu situace učiněné zasahujícími dozorci. Svoji verzi předmětné situace žalobce podrobně popsal ve stížnosti proti uloženému kázeňskému trestu. Zejména zdůraznil, že nebyl vlastníkem ani uživatelem mobilního telefonu, rovněž telefon nepřechovával. Připomněl, že vlastník a uživatel byl již kázeňsky potrestán.

Takto zjištěnou situaci včetně obrany žalobce měl k dispozici žalovaný jako podklad pro rozhodnutí o žalobcově stížnosti. V rozhodnutí o stížnosti vydané dne 19. 12. 2013 žalovaný nejprve zaznamenal vysvětlení žalobce a obsah jeho námitek. Poté zdůraznil, že žalobce musel o existenci mobilního telefonu na cele vědět minimálně po návratu z vycházky, tedy hodinu před provedenou kontrolou. Přesto tuto skutečnost neoznámil, ačkoli v souladu s ust. § 28 odst. 2 písm. f) zákona o výkonu trestu měl takto učinit. Vina žalobce je dle žalovaného jednoznačně prokázána jeho výpovědí a rovněž Záznamem o kázeňském přestupku ze dne 8. 12. 2013. Nové skutečnosti žalobce neuvedl, a proto žalovaný uzavřel, že se stal skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, přičemž uložený trest je úměrný závažnosti spáchaného přestupku.

Krajský soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Ve shodě se žalovaným je krajský soud potud, pokud tento uvádí, že na přezkoumávané rozhodnutí s ohledem na jeho charakter a nezbytnost rozhodnout o kázeňském přestupku v době co nejkratší, aby uložený trest naplnil výchovný i preventivní účel, nelze klást co se jeho preciznosti týká stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy. Tento argument má nepochybně oporu v Nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/2008. Nález Ústavního soudu nicméně v žádném případě neznamená právo

-6-

žalovaného rezignovat na povinnost, aby jím vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny.

Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody: „Kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.“

Podle § 47 odst. 1 téhož zákona: „Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil.“

V rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je žalobci kladeno za vinu porušení ust. § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Podle tohoto ustanovení je odsouzeným zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a **přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku** nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.

V rozhodnutí o stížnosti je však uvedeno, že žalobce musel o mobilním telefonu vědět, a přesto neudělal nic, aby tuto skutečnost oznámil dozorcům, neboť je v souladu s ust. § 28 odst. 2 písm. f) zákona o výkonu trestu **povinen oznámit neprodleně zaměstnanci Vězeňské služby okolnosti, které mohou způsobit vážné ohrožení bezpečnosti** jemu samotnému, spoluodsouzeným, zaměstnancům Vězeňské služby nebo věznicí, pokud se o nich dozví nebo je zjistí.

Po provedeném řízení si tak krajský soud musel nutně položit otázku, jaký skutek žalobce vlastně dle rozhodnutí žalovaného fakticky spáchal, kterého kázeňského přestupku se dopustil, které ustanovení zákona o výkonu trestu tak porušil? Je mu kladeno za vinu to, že nejméně v jednom případě přechovával mobilní telefon (tedy porušení zákazu obsaženého v ust. § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu), nebo to, že existenci mobilního telefonu na cele včas

neohlásil (porušení povinnosti uvedené v § 28 odst. 2 písm. f) zákona o výkonu trestu)?

K zodpovězení výše položené otázky směřovala totiž jak žalobcova stížnost proti uložení kázeňského trestu, tak i zásadní žalobní námitka.

Žalovaný se v rozhodnutí o stížnosti s námitkami žalobce obsaženými v jeho stížnosti v zásadě nijak nevypořádal, pouze konstatoval, že žalobce musel o mobilním telefonu vědět minimálně hodinu, přesto jeho existenci na cele neohlásil. Tyto skutečnosti byly dle žalovaného jednoznačně prokázány výpovědí samotného žalobce a Záznamem o kázeňském přestupku. Další část odůvodnění rozhodnutí o stížnosti je již v zásadě obecná, stejně tak jako je obecné odůvodnění týkající se charakteru a délky uloženého kázeňského trestu. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nelze přezkoumat, neboť je z uvedených důvodů nesrozumitelné.

Soud tak za dané situace musel postupovat dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., rozhodnutí žalovaného zrušit pro vadu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude tento vázán právním názorem vysloveným krajským soudem (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

V dalším řízení si tak žalovaný bude muset především ujasnit, kterého provinění se žalobce měl skutečně dopustit, který skutek mu je kladen za vinu. Pro další postup žalovaného v této konkrétní věci považuje krajský soud za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o kázeňském trestu a rovněž rozhodnutí o stížnosti vychází toliko z důkazů spočívajících ve výpovědi dozorců a žalobce. Přitom součástí správního spisu jsou rovněž již výše zmiňované úřední záznamy o podaném vysvětlení, které poskytli odsouzení T. a Z. Jejich výpovědi žalovaný při hodnocení důkazů zcela pominul bez toho, aniž by objasnil důvody, pro které tak učinil. Obsahy těchto záznamů, pokud je krajský soud porovnal s obsahem výpovědí dozorců, zachycují průběh kontroly na cele odsouzených odlišně, nežli je uváděno zasahujícími dozorci.

Rovněž nelze pominout, že to byl odsouzený T., který se doznal k tomu, že mobilní telefon donesl na celu on a právě v jeho skříňce byla rovněž nalezena náhradní baterie do mobilního telefonu. Odsouzený T. byl přitom kázeňsky potrestán za stejný skutek jako žalobce včetně shodného trestu a jeho délky. Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě hodnotí chování odsouzeného T. bez bližšího objasnění jako účelové, vedené snahou pomoci žalobci, pak krajský soud podotýká, že žalovaný se této otázce věnoval teprve ve vyjádření k žalobě, ačkoli soudnímu přezkumu může být podrobeno toliko rozhodnutí samotné.

V novém rozhodnutí žalovaný poté, kdy si ujasní, jakého konkrétního provinění se žalobce dopustil, uvede všechny podklady, z nichž při rozhodování

vycházel. Pro případ, že bude některý z nich natolik důležitý a žalovaný se rozhodne opřít o vybraný konkrétní důkaz své rozhodnutí, pak bude namíste uvést konkrétní důvody, pro které tak učinil. Nevyhne se ovšem své povinnosti zhodnotit shromážděné podklady jednotlivě i v souvislostech a uvede, k jakému skutkovému a právnímu názoru dospěl. Jelikož krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost z důvodů již objasněných, nebylo nutné vyjadřovat se k obsahu zbývajících žalobních námitek.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce by tak měl právo na náhradu nákladů vůči žalovanému souvisejících s tímto soudním řízením. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobci fakticky žádné náklady, které by důvodně vynaložil, nevznikly. Žalobci bylo totiž usnesením nadepsaného soudu ze dne 18. 2. 2014, č. j. 30A 5/2014-30, které nabylo právní moci dne 25. 2. 2014, přiznáno osvobození od soudních poplatků a současně mu byl k ochraně jeho zájmů v této věci ustanoven zástupcem Mgr. Dmitrij Pavlenko, advokát se sídlem v Jičíně. O výši jeho odměny bude soudem rozhodnuto po předložení řádného vyúčtování. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. července 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu